

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι Οκτώ

Τείχη

Jeff Pippenger

2023-12-23

Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει την αρχή του Αντβεντισμού, την αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών, την αρχή του προτεσταντικού κέρατος και την αρχή του ρεπουμπλικανικού κέρατος. Ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει το τέλος όλων αυτών των γραμμών.

Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει την ιστορία των αγγελμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου από το 1798 έως το 1844, και την έναρξη της ερευνητικής κρίσεως του Θεού. Η μαρτυρία του παραλληλίζεται με το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει την ιστορία του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, και την έναρξη της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού. Η μαρτυρία του παραλληλίζεται με τα κεφάλαια ένα έως τρία του Δανιήλ.

Ο Ναβουχοδονόσορ σηματοδοτεί το τέλος των «επτά καιρών» που επήλθαν επί του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ το 1798, όταν η βασιλεία του αποκαταστάθηκε σ' αυτόν, αφού έζησε με καρδιά θηρίου. Η μαρτυρία του συνεχίζεται έως την έναρξη της ανακριτικής κρίσεως στο τέλος των «επτά καιρών» που επήλθαν επί του νότιου βασιλείου του Ιούδα το 1844. Στη μαρτυρία του η λέξη «ώρα» αντιπροσωπεύει το μήνυμα της ώρας της κρίσεως του πρώτου αγγέλου, και κατόπιν, εκ νέου, αντιπροσωπεύει την άφιξη εκείνου του μηνύματος. Η «ώρα» στη μαρτυρία του σηματοδοτεί τόσο το 1798 όσο και το 1844, τα οποία αμφότερα αντιπροσωπεύουν το τέλος της πρώτης αγανακτήσεως και της τελευταίας αγανακτήσεως αντιστοίχως.

Το τέλος του Βαλτάσαρ σηματοδοτείται από τη μυστική γραφή, η οποία ισοδυναμεί με δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι. Οι «επτά καιροί», είτε παριστάνονται ως «ώρα», ως «διασκορπισμός» ή ως «δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι», αποτελούν σύμβολο κρίσεως. Η κρίση του Νεβρώδ ήταν «διασκορπισμός», του Ναβουχοδονόσορ ήταν «επτά καιροί», και του Βαλτάσαρ ήταν δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι. Όταν ο Ναβουχοδονόσορ έκρινε τους τρεις αξίους, έβαλε να θερμανθεί η κάμινος «επτά φορές» περισσότερο από το σύνηθες.

Η κρίση των «επτά καιρών» επισημαίνεται κατά την άφιξη του πρώτου αγγέλματος και κατά την άφιξη του τρίτου αγγέλματος. Το τέλος του Μιλλεριτικού Αντβεντισμού το 1863 αρχίζει με την απόρριψη του δόγματος των «επτά καιρών», και εκατόν είκοσι έξι έτη αργότερα, το 1989, «ο καιρός του τέλους» για την ιστορία του τρίτου αγγέλου έφθασε. Το εκατόν είκοσι έξι είναι σύμβολο των «επτά καιρών»· επομένως, το τέλος του κινήματος του πρώτου αγγέλου το 1863, έως την αρχή του κινήματος του τρίτου αγγέλου το 1989, συνδέεται μέσω των «επτά καιρών» διά του συμβολικού εκατόν είκοσι έξι.

Ωστόσο, η μαρτυρία της πτώσεως του Βαλτάσαρ στο πέμπτο κεφάλαιο του Δανιήλ διδάσκει ότι κανείς δεν δύναται να διακρίνει την κρίση των «επτά καιρών», μολοντί είναι γραμμένη επάνω στον «τοίχο». Για το Ρεπουμπλικανικό κέρας, η κρίση είναι γραμμένη επάνω στον «τοίχο»

διαχωρισμού εκκλησίας και κράτους» του Thomas Jefferson, ο οποίος αφαιρείται στο πέμπτο κεφάλαιο του Δανιήλ. Για το αληθινό Προτεσταντικό κέρασ, η κρίση είναι γραμμένη επάνω στους δύο ιερούς χάρτες που είναι αναρτημένοι στον «τοίχο», ώστε εκείνοι που το διαβάζουν να τρέξουν. Αλλά μέσα στην τύφλωση της Λαοδικείας τα λόγια είναι αδιάκριτα. Και στις δύο περιπτώσεις, τα λόγια της κρίσεως δηλώνουν ότι τόσο το αληθινό Προτεσταντικό όσο και το Ρεπουμπλικανικό κέρασ ζυγίζονται στις πλάστιγγες και ευρίσκονται ελλιπή. Η ιστορία του Βαλτάσαρ έχει ένα μήνυμα για το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, το οποίο αντιπροσωπεύει τα έθνη του κόσμου.

«Στην ιστορία του Ναβουχοδονόσορα και του Βαλτάσαρ, ο Θεός μιλά στα έθνη του σήμερα». Signs of the Times, 20 Ιουλίου 1891.

Η ιστορία του Βαλτάσαρ έχει επίσης ένα μήνυμα για το προτεσταντικό κέρασ, το οποίο αντιπροσωπεύει τους ανθρώπους του κόσμου.

«Στην ιστορία του Ναβουχοδονόσορ και του Βαλτάσαρ, ο Θεός μιλεί προς τον λαό του σήμερα». Bible Echo, 17 Σεπτεμβρίου 1894.

Η αμαρτία του Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει την αμαρτία και των δύο κεράτων του θηρίου της γης. Η αμαρτία καθενός από τα κέρατα εντοπίζεται στην απόρριψη των θεμελιωδών αληθειών τους, ενώ έχουν πλήρη γνώση αυτών των αληθειών. Το Ρεπουμπλικανικό κέρασ λογοδοτεί στο φως του Συντάγματος και της αρχικής ιστορίας κατά την οποία παρήχθη εκείνο το θεικό έγγραφο, αλλά έκτοτε αυτό έχει προοδευτικά απορριφθεί. Όταν το έθνος λαλήσει ως δράκων, το συμβολικό τείχος του χωρισμού εκκλησίας και κράτους θα έχει καταρριφθεί. Όσον αφορά το αληθινά Προτεσταντικό κέρασ, το φως από την ιστορία του μηνύματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, όταν θεμελιώθηκαν οι βάσεις, έχει προοδευτικά απορριφθεί και θα συνεχίσει να απορρίπτεται ολοένα περισσότερο, έως ότου και το «τείχος» του νόμου του Θεού, τελικά, απορριφθεί.

«Ο προφήτης εδώ περιγράφει έναν λαό ο οποίος, σε καιρό γενικής αποστασίας από την αλήθεια και τη δικαιοσύνη, επιζητεί να αποκαταστήσει τις αρχές που αποτελούν το θεμέλιο της βασιλείας του Θεού. Είναι επισκευαστές του ρήγματος που έχει γίνει στον νόμο του Θεού—του τείχους που Αυτός έχει θέσει γύρω από τους εκλεκτούς Του για την προστασία τους, και του οποίου η υπακοή στα προστάγματα της δικαιοσύνης, της αλήθειας και της καθαρότητας πρόκειται να αποτελέσει τη διαρκή τους προφύλαξη.»

«Με λόγια αδιαμφισβήτητης σημασίας ο προφήτης υποδεικνύει το συγκεκριμένο έργο αυτού του υπολοίπου λαού που οικοδομεί το τείχος. “Εάν αποστρέψης τὸν πόδα σου ἀπὸ τοῦ σαββάτου, ἀπὸ τοῦ πράττειν τὰ θελήματά σου ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἁγίᾳ μου, καὶ ὀνομάσης τὸ σάββατον τρυφήν, ἅγιον Κυρίου, ἔντιμον, καὶ τιμῆσης αὐτὸ, μὴ ἀκολουθῶν ταῖς ὁδοῖς σου, μηδὲ ζητῶν τὰ θελήματά σου, μηδὲ λαλῶν τοὺς λόγους σου· τότε θέλεις ἐντρυφᾶν ἐν Κυρίῳ, καὶ θέλω σε κάμει νὰ ἐπιβῆς ἐπὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους τῆς γῆς, καὶ θέλω σε θρέψει με τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἰακώβ τοῦ πατρὸς σου· διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησεν αὐτό.” Ησαΐας 58:13, 14.» Προφῆτες και Βασιλείς, 677, 678.

Η βιβλική μεθοδολογία που αποκαλύφθηκε από αγγέλους στον William Miller αντιπροσωπεύει τους προφητικούς νόμους του Θεού, και, σε αντίθεση με τον αρχαίο Ισραήλ, ο σύγχρονος Ισραήλ επρόκειτο να είναι οι θεματοφύλακες όχι μόνον του νόμου των Δέκα Εντολών, αλλά και των προφητειών.

«Ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του κατά την παρούσα εποχή, καθώς κάλεσε τον αρχαίο Ισραήλ, να στέκεται ως φως επάνω στη γη. Με τη δυνατή σμίλη της αλήθειας, με τα αγγέλματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον παρόντα καιρό. Όπως τα ιερά λόγια που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερή παρακαταθήκη, η οποία πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14 παριστούν τον λαό που δέχεται το φως των αγγελμάτων του Θεού και εξέρχεται ως όργανό Του για να ηχήσει την προειδοποίηση σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης. Ο Χριστός δηλώνει προς τους ακολούθους Του: “Εσείς είστε το φως του κόσμου.” Σε κάθε ψυχή που δέχεται τον Ιησού, ο σταυρός του Γολγοθά λέγει: “Ίδού η αξία της ψυχής: «Πηγαίνετε σε όλον τον κόσμο και κηρύξτε το ευαγγέλιο σε κάθε κτίσμα.»” Τίποτε δεν πρέπει να επιτραπεί να παρεμποδίσει αυτό το έργο. Είναι το υπέρτατα σπουδαίο έργο για τον παρόντα χρόνο· πρέπει να εκτείνεται τόσο μακριά όσο η αιωνιότητα. Η αγάπη που ο Ιησούς έδειξε για τις ψυχές των ανθρώπων με τη θυσία που έκανε για την απολύτρωσή τους θα ενεργοποιεί όλους τους ακολούθους Του.» Testimonies, τόμος 5, 455.

Οι «μεγάλες αλήθειες της προφητείας», οι οποίες μεταδόθηκαν από αγγέλους και εδραιώθηκαν μέσω του έργου του William Miller, είναι «ιερά παρακαταθήκη προς μετάδοση στον κόσμο». Ο νόμος των Δέκα Εντολών, οι νόμοι της φύσεως, οι νόμοι της υγείας και οι νόμοι της προφητικής μελέτης δόθηκαν από τον ίδιο Μέγα Νομοθέτη, και η απόρριψη μίας Εντολής σημαίνει απόρριψη όλων. Η απόρριψη της μεθοδολογίας που δόθηκε στον William Miller άρχισε ως προοδευτική ανταρσία, η οποία τελικώς θα οδηγήσει τον Αντιβεντισμό στην απόρριψη του Σαββάτου της εβδομής ημέρας.

«Ο Κύριος έχει διαφορά με τον λαό που ομολογεί ότι είναι δικός Του κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Μέσα σε αυτή τη διαφορά, άνθρωποι που κατέχουν θέσεις ευθύνης θα ακολούθησουν πορεία ευθέως αντίθετη προς εκείνη που ακολούθησε ο Νεεμίας. Όχι μόνο οι ίδιοι θα αγνοήσουν και θα καταφρονήσουν το Σάββατο, αλλά θα προσπαθήσουν να το αποκρύψουν και από τους άλλους, θάβοντάς το κάτω από τα συντρίμια του εθίμου και της παράδοσης. Μέσα στις εκκλησίες και σε μεγάλες υπαίθριες συναθροίσεις, λειτουργοί του ευαγγελίου θα πιέζουν τον λαό για την αναγκαιότητα της τηρήσεως της πρώτης ημέρας της εβδομάδος. Υπάρχουν συμφορές στη θάλασσα και στην ξηρά· και οι συμφορές αυτές θα αυξηθούν, ενώ η μία καταστροφή θα ακολουθεί από κοντά την άλλη· και η μικρή ομάδα των ευσυνείδητων τηρητών του Σαββάτου θα υποδεικνύεται ως εκείνη που επιφέρει την οργή του Θεού επάνω στον κόσμο εξαιτίας της παραβάσεως της Κυριακής.»

«Ο Σατανάς προωθεί αυτό το ψεύδος, ώστε να αιχμαλωτίσει τον κόσμο. Είναι το σχέδιό του να εξαναγκάσει τους ανθρώπους να αποδεχθούν πλάνες. Συμμετέχει ενεργώς στη διάδοση όλων των ψευδών θρησκειών και δεν θα σταματήσει μπροστά σε τίποτε στις προσπάθειές του

να επιβάλει εσφαλμένα δόγματα. Κάτω από τον μανδύα του θρησκευτικού ζήλου, άνθρωποι επηρεασμένοι από το πνεύμα του έχουν επινοήσει τα πλέον σκληρά βασανιστήρια για τους συνανθρώπους τους και τους έχουν επιφέρει τα πλέον φρικτά παθήματα. Ο Σατανάς και οι πράκτορές του έχουν ακόμη το ίδιο πνεύμα· και η ιστορία του παρελθόντος θα επαναληφθεί στις ημέρες μας.»

«Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν θέσει τον νου και τη θέλησή τους στο να επιτελέσουν το κακό· στα σκοτεινά βάθη της καρδιάς τους έχουν αποφασίσει ποια εγκλήματα θα διαπράξουν. Αυτοί οι άνθρωποι απατούν τον εαυτό τους. Έχουν απορρίψει τον μέγα κανόνα του δικαίου του Θεού, και στη θέση του έχουν υψώσει ένα δικό τους μέτρο· και, συγκρίνοντας τον εαυτό τους με αυτό το μέτρο, αποφαίνονται ότι είναι άγιοι. Ο Κύριος θα τους επιτρέψει να φανερώσουν ό,τι υπάρχει στις καρδιές τους, να εκδηλώσουν το πνεύμα του κυρίου που τους ελέγχει. Θα τους αφήσει να δείξουν το μίσος τους προς τον νόμο Του με τη μεταχείρισή τους προς εκείνους που είναι πιστοί στις απαιτήσεις του. Θα κινούνται από το ίδιο πνεύμα θρησκευτικής μανίας που υποκίνησε τον όγλο που σταύρωσε τον Χριστό· Εκκλησία και Κράτος θα ενωθούν στην ίδια διεφθαρμένη αρμονία.»

«Η εκκλησία του παρόντος καιρού έχει ακολουθήσει στα ίχνη των Ιουδαίων των παλαιών χρόνων, οι οποίοι παραμέρισαν τις εντολές του Θεού για χάρη των δικών τους παραδόσεων. Έχει μεταβάλει το διάταγμα, παραβεί την αιώνια διαθήκη, και τώρα, όπως και τότε, το αποτέλεσμα είναι υπερηφάνεια, απιστία και αθεΐα. Η αληθινή της κατάσταση εκτίθεται στα εξής λόγια από την ωδή του Μωυσή: “Διεφθάρησαν, το στίγμα τους δεν είναι το στίγμα των τέκνων αυτού· είναι γενεά διεστραμμένη και σκολιά. Ούτω ανταποδίδετε εις τον Κύριον, λαέ μου και ασύνετες; Δεν είναι αυτός ο Πατήρ σου, που σε εξηγόρασε; Αυτός δεν σε έκαμε και σε εστερέωσε;”» Review and Herald, 18 Μαρτίου 1884.

Η τελική απόρριψη της αλήθειας από τον Αντβεντισμό λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής, καθώς ο Αντβεντισμός επαναλαμβάνει την ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, όταν, «κινούμενοι από το ίδιο πνεύμα θρησκευτικής μανίας που υποκινούσε τον όγλο ο οποίος σταύρωσε τον Χριστό, εκκλησία και κράτος θα ενωθούν στην ίδια διεφθαρμένη αρμονία». Η προοδευτική αποστασία του Αντβεντισμού παριστάνεται στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, με τέσσερα κλιμακούμενα βδελύγματα, τα οποία προφητικώς σηματοδοτούν τις τέσσερις γενεές του Αντβεντισμού που άρχισε το 1863. Το τελικό βδελύγμα είναι όταν οι ηγέτες της Ιερουσαλήμ προσκυνούν τον ήλιο.

Και με έφερε στην εσωτερική αυλή του οίκου του Κυρίου, και ιδού, στην είσοδο του ναού του Κυρίου, ανάμεσα στο πρόναο και στο θυσιαστήριο, ήσαν περίπου είκοσι πέντε άνδρες, με τα νώτα τους στραμμένα προς τον ναό του Κυρίου και τα πρόσωπά τους προς την ανατολή· και προσκυνούσαν τον ήλιο προς την ανατολή. Τότε μου είπε: Είδες τούτο, υιέ ανθρώπου; Είναι μικρό πράγμα για τον οίκο του Ιούδα να πράττουν τα βδελύγματα που πράττουν εδώ; Διότι γέμισαν τη γη με βία και επέστρεψαν για να με παροργίζουν· και ιδού, βάζουν τον κλάδο στη μύτη τους. Διά τούτο και εγώ θα πράξω με οργή· ο οφθαλμός μου δεν θα φεισθεί, ούτε θα ελεήσω· και αν ακόμη κράζουν στα αυτιά μου με δυνατή φωνή, εγώ δεν θα τους ακούσω. Ιεζεκιήλ 8:16–18.

Η κρίση που επέρχεται κατά τον καιρό εκείνο απεικονίζεται στην «ώρα» της κρίσεως του Βαλτάσαρ.

Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ ἔκαμε μέγα συμπόσιον εἰς χιλίους ἄρχοντάς του, καὶ ἔπινε οἶνον ἐνώπιον τῶν χιλίων. Ὁ Βαλτάσαρ, ἐνῶ ἐγεύετο τὸν οἶνον, προσέταξε νὰ φέρουν τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ ὅποια ὁ πατήρ αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ πίνωσιν ἐν αὐτοῖς ὁ βασιλεύς, οἱ ἄρχοντές του, αἱ γυναῖκές του καὶ αἱ παλλακίδες του. Τότε ἔφεραν τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ ὅποια εἶχον ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὁ βασιλεύς, οἱ ἄρχοντές του, αἱ γυναῖκές του καὶ αἱ παλλακίδες του ἔπινον ἐν αὐτοῖς. Ἔπινον οἶνον καὶ ἤνουν τοὺς θεοὺς τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ σιδήρου, τοῦ ξύλου καὶ τοῦ λίθου. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐφάνησαν δάκτυλοι χειρὸς ἀνθρώπου, καὶ ἔγραφον ἀπέναντι τοῦ λυχνοστατοῦ ἐπὶ τοῦ κονιάματος τοῦ τοίχου τοῦ βασιλικοῦ παλατίου· καὶ ὁ βασιλεύς εἶδε τὸ μέρος τῆς χειρὸς ποὺ ἔγραφε. Τότε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἠλλοιώθη, καὶ οἱ λογισμοὶ αὐτοῦ τὸν ἐτάραττον, ὥστε αἱ ἁρμονίαι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ ἐλύθησαν, καὶ τὰ γόνατά του ἐκτυποῦσαν τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ βασιλεύς ἐβόησε μέγਾਲως νὰ εἰσαχθῶσιν οἱ ἀστρολόγοι, οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ μάντις. Καὶ ὁ βασιλεύς ἐλάλησε καὶ εἶπε πρὸς τοὺς σοφοὺς τῆς Βαβυλῶνος· Ὅστις ἀναγνώσῃ ταύτην τὴν γραφὴν καὶ μοι δείξῃ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς, θὰ ἐνδυθῆ πορφύραν, θὰ ἔχῃ χρυσὴν ἄλυσιν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ θὰ εἶναι τρίτος ἄρχων ἐν τῇ βασιλείᾳ. Τότε εἰσηλθὸν πάντες οἱ σοφοὶ τοῦ βασιλέως· ἀλλ' δὲν ἠδυνήθησαν οὔτε νὰ ἀναγνώσουν τὴν γραφὴν, οὔτε νὰ γνωστοποιήσουν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς. Τότε ὁ βασιλεύς Βαλτάσαρ ἐταράχθη σφόδρα, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώθη ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ ἄρχοντές του ἐξεπλήττοντο. Δανιὴλ 5:1–9.

Κατὰ τὴν «αὐτὴν ὥραν» κατὰ τὴν ὁποία ἦλθε ἡ κρίσις τοῦ Βαλτάσαρ, οἱ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Αβδεναγὼ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κάμινον, ἡ ὁποία εἶχε πυρακτωθῆ «ἐπταπλασίως» περισσότερο ἀπὸ τὸ σῦνηθες.

Τώρα λοιπόν, εἰς τὴν ἑτοιμότητα, ὅταν ἀκούσητε τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγος, τοῦ αὐλοῦ, τῆς κιθάρας, τῆς σαμβύκης, τοῦ ψαλτηρίου καὶ τῆς συμφωνίας, καὶ παντὸς εἶδους μουσικῆς, νὰ πέσητε καὶ νὰ προσκυνήσητε τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἔκαμα, καλῶς· εἰς τὴν ὁποίαν δὲν προσκυνήσητε, τὴν ἰδίαν ὥρα θὰ ριφθῆτε εἰς τὸ μέσον καμίνου πυρός καιομένης· καὶ ποῖος εἶναι ὁ θεὸς ἐκεῖνος ποὺ θὰ σας ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα μου; Ὁ Σεδράχ, ὁ Μισάχ καὶ ὁ Αβδεναγὼ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν πρὸς τὸν βασιλέα· Ὁ Ναβουχοδονόσορ, δὲν ἔχομεν χρεῖαν νὰ σου ἀποκριθῶμεν περὶ τοῦ πράγματος τούτου. Εἰς τὴν ὁποίαν οὕτως, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸν ὁποῖον λατρεύομεν, δύναται νὰ μας ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ πυρός τὴν καιομένην, καὶ θὰ μας ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ σου, ὦ βασιλεῦ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν, ἀς εἶναι γνωστὸν εἰς σε, ὦ βασιλεῦ, ὅτι τοὺς θεοὺς σου δὲν θὰ λατρεύσωμεν, οὔτε τὴν χρυσὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἔστησες θὰ προσκυνήσωμεν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπληρώθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐναντίον τοῦ Σεδράχ, τοῦ Μισάχ καὶ τοῦ Αβδεναγῶ· διὰ τούτο ἐλάλησε καὶ προσέταξε νὰ θερμάνουν τὴν κάμινον ἐπταπλασίως περισσότερο ἀπὸ ὅσο συνήθιζαν νὰ τὴν θερμαίνου. Δανιὴλ 3:15–19.

Ἡ «ώρα» τῆς κρίσεως γιὰ τὸν Βαλτάσαρ εἶναι ἡ ἰδία «ώρα» τῆς κρίσεως γιὰ τὸν Σεδράχ, τὸν Μισάχ καὶ τὸν Αβδεναγῶ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις τῶν γραμμῶν οἱ «ἐπτά καιροὶ» παριστάνονται ὡς τὸ σύμβολο ἐκείνης τῆς κρίσεως. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀξιοὶ ἄνδρες ἀντιπροσωπεύουν τοὺς δύο μάρτυρες

που αναβαίνουν με νεφέλες στον ουρανό ως το σημείο κατά την «ώρα» του μεγάλου σεισμού στον Κυριακάτικο Νόμο, και ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει την κρίση της εθνικής καταστροφής που επέρχεται επί του θηρίου της γης κατά την ίδια ακριβώς «ώρα».

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη μας για την κρίση του Βαλτάσαρ στο επόμενο άρθρο.

«Είμαι βαθύτατα ταραγμένη κατά διάνοιαν αναφορικά με το χαμηλό επίπεδο ευσέβειας μεταξύ του λαού μας. Και όταν σκέπτομαι τα ουαί που εκφωνήθηκαν κατά της Καπερναούμ, συλλογίζομαι πόσο πολύ βαρύτερη θα είναι η καταδίκη που θα επέλθει επί εκείνους οι οποίοι γνωρίζουν την αλήθεια και δεν έχουν πορευθεί σύμφωνα με την αλήθεια, αλλά εν τω φωτί των σπινθήρων της ίδιας αυτών αναφλέξεως. Κατά τις νυκτερινές ώρες απευθύνομαι προς τον λαό με τρόπον πολύ επίσημον, ικετεύοντάς τους να ερωτήσουν την ίδιαν αυτών συνείδησιν: Τι είμαι; Είμαι χριστιανός, ή δεν είμαι; Η καρδιά μου έχει ανακαινισθεί; Η μεταμορφωτική χάρις του Θεού έχει πλάσει τον χαρακτήρα μου; Έχω μετανοήσει για τις αμαρτίες μου; Έχουν εξομολογηθεί; Έχουν συγχωρηθεί; Είμαι ένα με τον Χριστόν, καθώς αυτός είναι ένα με τον Πατέρα; Μισώ εκείνο που άλλοτε αγαπούσα; Αγαπώ τώρα εκείνο που άλλοτε εμίσησα; Θεωρώ τα πάντα ζημίαν εξαιτίας της υπερέχουσας αξίας της γνώσεως του Χριστού Ιησού; Αισθάνομαι ότι είμαι εξαγορασμένη ιδιοκτησία του Ιησού Χριστού, και ότι κάθε ώρα οφείλω να αφιερώω τον εαυτόν μου εις την υπηρεσίαν του;»

«Βρισκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και κατανυκτικών γεγονότων. Ολόκληρη η γη πρόκειται να φωτισθεί με τη δόξα του Κυρίου, καθώς τα ύδατα καλύπτουν τις διόδους της μεγάλης αβύσσου. Οι προφητείες εκπληρώνονται, και καιροί θυελλώδεις βρίσκονται μπροστά μας. Παλαιές αντιπαραθέσεις, οι οποίες φαίνεται ότι είχαν κατασιγάσει επί μακρόν, θα αναζωπυρωθούν, και νέες αντιπαραθέσεις θα ανακύψουν· νέα και παλαιά θα αναμειχθούν, και αυτό θα λάβει χώρα πολύ σύντομα. Οι άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, ώστε να μη φυσήσουν, έως ότου δοθεί στον κόσμο το καθορισμένο έργο της προειδοποίησης· αλλά η θύελλα συναθροίζεται, τα νέφη πυκνώνουν, έτοιμα να εκραγούν επάνω στον κόσμο, και για πολλούς θα είναι ως κλέπτης εν νυκτί.»

«Πολλοί χαμογελούσαν και δεν ήθελαν να πιστέψουν όταν τους λέγαμε, πριν από είκοσι και τριάντα χρόνια, ότι η Κυριακή θα επιβαλλόταν σε ολόκληρο τον κόσμο, και ότι θα θεσπιζόταν νόμος για να εξαναγκάζει την τήρησή της και να καταναγκάζει τη συνείδηση. Βλέπουμε να εκπληρώνεται. Όλα όσα είπε ο Θεός για το μέλλον ασφαλώς θα λάβουν χώρα· ούτε ένα πράγμα δεν θα αποτύχει από όλα όσα έχει ειπεί. Ο Προτεσταντισμός τώρα απλώνει τα χέρια του πέρα από το χάσμα για να σφίξει τα χέρια με τον παπισμό, και σχηματίζεται μία συνομοσπονδία για να καταπατήσει και να εξαφανίσει από τα μάτια το Σάββατο της τετάρτης εντολής· και ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο οποίος, κατόπιν υποκινήσεως του Σατανά, καθιέρωσε το νόθο Σάββατο, αυτό το τέκνο του παπισμού, θα υψωθεί ώστε να λάβει τη θέση του Θεού.

«Όλος ο ουρανός μού παριστάνεται ως παρακολουθών την εκτύλιξη των γεγονότων. Μια κρίση πρόκειται να αποκαλυφθεί στη μεγάλη και παρατεταμένη διαμάχη σχετικά με τη διακυβέρνηση του Θεού επί της γης. Κάτι μέγα και αποφασιστικό πρόκειται να λάβει χώρα, και μάλιστα πολύ σύντομα. Εάν υπάρξει οποιαδήποτε καθυστέρηση, ο χαρακτήρας του Θεού και ο θρόνος Του θα τεθούν σε διακινδύνευση. Το οπλοστάσιο του ουρανού είναι ανοικτό·

ολόκληρο το σύμπαν του Θεού και ο εξοπλισμός του είναι έτοιμα. Μία λέξη έχει να εκφωνήσει η δικαιοσύνη, και θα υπάρξουν επί της γης φοβερές εκδηλώσεις της οργής του Θεού. Θα υπάρξουν φωνές και βροντές και αστραπές και σεισμοί και καθολική ερήμωση. Κάθε κίνηση στο σύμπαν του ουρανού αποβλέπει στην προπαρασκευή του κόσμου για τη μεγάλη κρίση.»

«Η ένταση κυριεύει κάθε γήινο στοιχείο· και ως λαός που έχει λάβει μεγάλο φως και θαυμαστή γνώση, πολλοί από αυτούς παριστάνονται από τις πέντε κοιμισμένες παρθένες με τις λαμπάδες τους, αλλά χωρίς λάδι στα αγγεία τους· ψυχροί, αναισθητοί, με ασθενή, φθίνουσα ευσέβεια. Ενώ μια νέα ζωή διαχέεται και αναβλύζει από κάτω και καταλαμβάνει σταθερά όλα τα όργανα του Σατανά, ως προετοιμασία για την τελευταία μεγάλη σύγκρουση και πάλι, ένα νέο φως και ζωή και δύναμη κατέρχεται από τα άνω και καταλαμβάνει τον λαό του Θεού, που δεν είναι νεκρός, όπως πολλοί τώρα είναι, στα παραπτώματα και στις αμαρτίες. Ο λαός που θα διακρίνει τώρα, από όσα διαδραματίζονται μπροστά μας, εκείνα που σύντομα πρόκειται να επέλθουν επάνω μας, δεν θα εμπιστευτεί πλέον ανθρώπινες επινοήσεις, και θα αισθανθεί ότι το Άγιο Πνεύμα πρέπει να αναγνωρισθεί, να γίνει δεκτό, να παρουσιαστεί ενώπιον του λαού, ώστε να αγωνιστούν για τη δόξα του Θεού και να εργαστούν παντού, στα παραγώνια και στις λεωφόρους της ζωής, για τη σωτηρία των ψυχών των συνανθρώπων τους. Ο μόνος βράχος που είναι βέβαιος και ακλόνητος είναι ο Βράχος των Αιώνων. Μόνον εκείνοι που οικοδομούν επάνω σε αυτόν τον Βράχο είναι ασφαλείς.»

«Εκείνοι που έχουν τώρα σαρκικό φρόνημα, παρά τις προειδοποιήσεις που έδωσε ο Θεός στον λόγο Του και μέσω των μαρτυριών του Πνεύματός Του, δεν θα ενωθούν ποτέ με την αγία οικογένεια των λυτρωμένων. Είναι αισθησιακοί, έκπτωτοι στη σκέψη και βδελυκτοί ενώπιον του Θεού. Δεν αγιάστηκαν ποτέ διά της αληθείας. Δεν είναι μέτοχοι της θείας φύσεως, δεν ενίκησαν ποτέ τον εαυτό τους και τον κόσμο με τα πάθη και τις επιθυμίες του. Αυτοί οι χαρακτήρες βρίσκονται σε όλες τις εκκλησίες μας, και ως αποτέλεσμα οι εκκλησίες είναι αδύναμες και νοσηρές και έτοιμες να πεθάνουν. Δεν πρέπει τώρα να δίνεται καμία αδιάφορη μαρτυρία, αλλά μια σαφής, αιχμηρή μαρτυρία, που να ελέγχει κάθε ακαθαρσία και να υψώνει τον Ιησού. Εμείς, ως λαός, πρέπει να βρισκόμαστε σε στάση προσδοκίας, εργαζόμενοι και αναμένοντες και αγρυπνούντες και προσευχόμενοι.»

«Αυτή η μακαρία ελπίδα της δευτέρας εμφανίσεως του Χριστού πρέπει να παρουσιάζεται συχνά στον λαό, με τις επίσημες πραγματικότητές της· η προσδοκία της σύντομης εμφανίσεως του Κυρίου ημών Ιησού, όταν θα έλθει εν τη δόξη αυτού, θα οδηγήσει στο να θεωρούνται τα επίγεια πράγματα ως κενότητα και μηδαμινότητα. Κάθε κοσμική τιμή ή διάκριση είναι άνευ αξίας, διότι ο αληθινός πιστός ζει υπεράνω του κόσμου· τα βήματά του προχωρούν προς τον ουρανό. Είναι παρεπίδημος και ξένος. Το πολίτευμά του είναι άνω. Συνάγει μέσα στην ψυχή του τις ηλιακές ακτίνες της δικαιοσύνης του Χριστού, ώστε να είναι φως καιόμενον και φαίνον μέσα στο ηθικό σκότος που έχει περιβάλει τον κόσμο. Τι ζωνήρή πίστη, τι ζώσα ελπίδα, τι θερμή αγάπη, τι άγιο, αφιερωμένο ζήλο για τον Θεό βλέπει κανείς σε αυτόν, και τι σαφής διάκριση μεταξύ αυτού και του κόσμου! “Αγρυπνείτε λοιπόν και προσεύχεσθε πάντοτε, για να καταξιωθήτε να εκφύγητε πάντα ταύτα τα μέλλοντα να συμβούν, και να σταθήτε έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου.” “Αγρυπνείτε λοιπόν, διότι δεν εξεύρετε ποία ώρα έρχεται ο Κύριός σας.” “Δια τούτο και σεις γίνεσθε έτοιμοι· διότι καθ’ ην ώραν δεν στοχάζεσθε, έρχεται ο Υιός

του ανθρώπου.” “Ίδού, έρχομαι ως κλέπτης. Μακάριος όστις αγρυπνεί και φυλάττει τα ιμάτιά του.”» Φυλλάδια, 38-40.